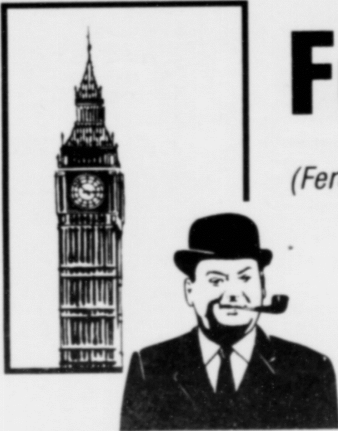

Ferðaminni úr London

(Ferðin varð gjörd á sumri 1993)

YMSAR FYRIREIK- INGAR

Mjörki.
Sæst valla oman í ána. Men heita vóru vit von við í sumar. Hava valla sæð sólina. Tað gevur at bita. Appelsinutráði í stovu-vindeygnum hevur ongan-tíð blómað. Nakrar appelsinir hanga har enn. Sára og vinkonurnar plagdu at koma og fáa sær á hvørjum ári. Tær hava fingið nakrar, men av tí, at lítil vón er um, at nakrar fara at verða komandi sumar, hava vit dryggjað teimum tær.

Ei er at liggja. Skulu burtur. Hava onkursvegna, konan og eg, fingið eina ferð í lag uttanlands. Hava valt okkum at fara til London. Vóru har seinasta sumar (-92), men tá var hon áhaldsin og datt um ein „sovandi politist“ eitt kvøðið, vit komu gangandi eftir Commercial Street í East End, og hálvavegna meinslaði seg. Meiddi seg í knæið og fekk ikki gingið í fleiri dagar.

Men nú beyðst okkum aftur høvi at fara fyrri áðru ferð. Aftla at gera okkum tað rættliga dælt, og hava tí lítið onkum av hesum, ið bjóða seg fram at leggja ferðir til rættis, upp í hendi at fáa okkum ferðaseðlar og skaffa okkum innivist á einum hampuligum gistingarhúsi. Hetta gera teir í góðum samstarvi við flogfelag Myllarans og onkur uttanlandsfelag, ið handla við slíkum. So nú skuldi alt verið í góðum hondum.

**TRUPULLEIKAR VIÐ
FERÐASEDLUM**
Ferðaseðlarnir komu, og glaðbeintur fór eg niðan eftir teimum. Men longu nú tóktist spætil at vera komin í, áðrenn vit fóru avstað úr Føroyum.

Nøvnini vóru skeiv.

Hetta var leygardag, og mánadagin skulu vit avstað. Myllarin hevði sent ferða-

seðlarnar við postinum úr København. Nýggir ferðaseðlar kundu ikki lukkast við posti til mánadagin, og nú vóru góð ráð dýr. Tað varð ringt niður í somhús hansara um hetta skeiva. Sornkonur Myllarans „bedýraðu“, at hetta, at navnið var skeivt, hevði einki at týða, tí bert navn Myllarans onkusvegna var á ferðaseðlunum, so borgaði tað fyrri øllum. Vit skuldu bert siga, at hetta var eitt mistak. Men hesum trúði eg ikki. Vit ætlaðu okkum avstað mánadagin sum ætlað, og til tá vildi eg hava ferðaseðlarnar ljóðandi í okkara rætta navni.

Og so varð ringing og faxing aftur og fram.

Og jú. Seinnapartin leygardagin var alt komið so í lag, at vit kundu góðtaka tað. Nú er so væl komið á veg við ferðasambandinum, at er ikki ov nógv ferðafólk, so sleppur tú sitandi úr Havn og vestur um Leitisvatn og hevur ferðagóðsið við.

TROKAN Í BUSSUN- UM – OG TVORIR FERÐAMENN

So var at fáa vissað sær, nær bussurnar fóru. Jú, tíggju minuttir yvir hálvum tíggju frá bilstöðini, søgdu tey mær.

Konan, sum ikki tá vitsti, at eg hevði spurt, fekk at vita, at bussurnar fóru klokkan „niggiufjóruti“. Men um tað var frá bilstöðini ella farstöðini? Nei, tað vitstu tey ikki. Vit hildu tí, at best var at vera á farstöðini hetta klokkan „niggiufjóruti“.

Sjaldan man hava verið meira fólk, ið hevur ætlað sær loftvegis, enn henda dagin. Umframt tey vanligu flogfórnir segðist okkurt at vera leigað fyrri at flyta alt. Og bussurnar vóru stúgvandi fullar. Vit komu inn. „Nøkur pláss eru frameftir“,

sigur bussførarin blíðliga við okkum. So er. Men her situr ein (borgari úr provinsini Danica í Grossgermanische Reich, fekk eg seinni at vita). Hevði sett seg í ytra sætið. Innan fyrri hevði hann stáplað myndatöl og skjáttur og hvørt av sínum. Valla mundi hann ætla at gjalda fyrri tveir ferðaseðlar. Biði hann rudda sætið innan fyrri og flyta seg. Hann leist dólskur, ella helt hann, at føroysku fallittreyvarnar skuldu ikki koma og siga harrafólkunum, „hvað dem skulle betales“. Men eitt viðbragð við tulinum fekk hann at fata, at eg meinti hetta. So fekk annað okkara sitið har, meðan hitt fekk pláss longur frammi.

Og so gongur ferðin tolu-liga regluliga, og vit koma okkum vestur um Leitisvatn.

Tað raður um at fáa sær ferðagóðsið avgreitt sum skjótast og tryggjað sær sitipláss í flogfarinum. Vit eru so heppin at koma so gott sum á oddan, og ikki er leingi, so er hetta frá hondini. Vit skulu víðari, so vit hava biðið ferðagóðsavgreiðsluna merkja okkum ferðagóðsið so, at tað verður umskipað í Kastrup til Londonflogfarið. So sleppur tú sjálvur frá hesum, og mangan er so stutt skotbrá, at tú hevði ikki havt tíð.

SEINKAÐ FLOGFAR
Nú er at hyggja sær eftir, nær farið verður.

„Á dú, á dú. Á dú allar-enasti“, sum hann sjálvur í Innara Dali sigur í søguni um „Malvinus og teir“. Fráferðin er ein heilan tíma seinkað. Flogfar Myllarans er ikki komið enn. Hvussu tað ber til. Og hvussu fer so at verða hjá okkum. Fara vit at ná fram til tíðina, so vit koma víðari í dag. Vit spyrra okkum fyrri hjá Palla. „Ju, ju det skulle være i laje“.

Her gerst so einki. Tað er at hava tol. Fáa okkum ein bita at eta.

Meðan vit fáa okkum, hoyra vit, at flogfarið kemur.

Og so endiliga rópa tey, at ferðafólkið til 882 verður biðið um at fara umborð.

Tað verður troðkan í durinum. Og tað er floytan í alarminum. Ein neglaflil, ein lykklaringur. Og so stendur hon har við hesum geigerteljaranum ella hvat tað nú er, hon hevur í hondini, og klárar tær upp og niður. Um hon skuldi funnið okkurt drápsvápnid uppi á tær. Tú kanst ikki lata vera við at smíra. Mær rennur í minnið hina ferðina, eg var komin úr Mariehamn og millumendi á Arlanda flogvøllinum við Stockholm. Hon hoyrdi tað floyta, tá eg kom gjøgnum dyrnar. Veit-aði mær til viks. Eg varð kannaður til allar endar og kantar orsakað av hesum skapilsinum av einum muddi, sum ein músageldari, eg hevði í fíkkuni. Í hondini hevði eg eitt spílitræ til ein vev. Í hvørjum endanum á tí vóru fyra-fimm langir groddar. Væl innvavdi í papp, so eg av óvart skuldi ikki gera nakran skaða. Men um eg vildi, kundi eg saktans jarðlagt bæði ein og tveir, áðrenn nakran vardi. Men hesum lóttust tey sum einki við.

Trygdareglementini.... eg meini tað.

FLOÐAN, IÐ EINGIN LURTAR EFTIR

Nú fer alt ferðafólkið at vera umborðkomið, og tann vanliga floðan um trygdarsaðlarnar og bjargingarvestarnar og neyðhurðarnar verður spald, og tónarnir hjá flogternuni spenna yvir eini fyra-fimm oktav, áðrenn floðan er liðug. Og so kemur „him self, the captain“. Biður ferðafólkið „venligst undskyldte, at man er blevet så forsinket, men det skyldes i første række særdeles vanskelige forhold i Kastrup Lufthavn, hvor det tidligt i morges har været tætte tage, og luftfarten meget hæmmet, og dernæst, at man nu havde været nødt til at udlosse en del af lasten igen på grund af, at flyet var meget tungt lastet, og så måtte man tillige have begrænset brændstoflagret til det minimale forsvarlige, og da lufttrykket var lavt ved Færøerne, bevirkede dette på flyvningen, så man blev nødt til at mellemlande i Stavanger for at supplere brændstoffet.“.

Suni Joensen hugleiðir um eina ferð í London á sumri 1993. Áhugaverða ferðafrásøgnin verður prentað í dag og í teimum komandi bløðunum

SLEPPUR HANN UPPFRÁ?

So ger hann renningarlop á seg. Sleppur á flog, men er í fyrstani at meta javnt við lomviga, ið slapp undan glúpinum, tá tú skuldi taka hellufugl. Fór baksandi út frá landi. Slapp sær á flog av einum aldryggi, men var ikki førur at halda sær á flogi. Dalar niður í aldu-dalin, brestir aftur í næsta aldryggini og heldur soleiðis fram. Soleiðis slettist lomvigi Myllarans millum luftiðurnar. Men hann er kortini so væl góddur, at hann vindur seg í húnar hátt og leggur seg á kósina.

Beina leið móti Stavanger.

HEITAN RÆTT OG SKAFFIGREIDIR ÚR STÁLI

Nú fara flogternurnar at

koma við matvagnunum aftur eftir dúrkinum. Munur tykist vera á nú og fyrr. Skaffigreiðurnar av stáli. Tjúkkir turkiskeytar til hendurnar. Heitan rætt. – Men, sum hvalbiarkonan segði á sinni, tá onkur royndi at „reklamera“, „ere oger von við heitan rett. Oger først í hjadlon eftir eine tveitlitze, og hevði oger so gott spik og itze at tala um, dersum oger átte køld ebl aftevið, so var onden morgenmater betre“. Tað haldi eg við. Og ikki leikti altíð so væl í horni. Her vóru onkuntíð slipað flykki upp á breið. Ja, soleiðis var, tá eingin føroysk rullupylsa var at bjóða fram. Og tá skuldu ferðaprisirnir hækkað fleiri ferðir um árið. Umsókn eftir umsókn. Tað skuldi vera, tí at bensinið dýrkaði. Men